

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemi ponedeljke in dneva po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogorske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopenne post-vzete 5 kr., če se omenilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svoje frankirajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljko pošljeta naročnina, reklamacija, ostanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 29. aprila. General Imeritinski je imenovan za načelnika generalnega štaba novega glavnega poveljnika ruske vojske pred Carigradom, generala Totleba.

Carigrad 28. aprila. Jutršnje vojaško ogledovanje v San-Štefanu je bilo odpovedano. Veliki knez Nikolaj odpotuje vtorek.

Mohamedanska vstaja se razširja. V Traciji se je 25.000 Mohamedancev vzdignilo. Grki tam skupno z Mohamedanci delajo, prestopajo iz Macedonije v Tracijo in se vstaji pridružujejo.

En del ruske armade v Aziji se prepelje v Rumelijo.

Rim 29. aprila. Oficijozno se izjavlja, da Italija nij niti sama niti pridruživši se drugim vladam pozivala angleške vlade, naj program svoje orijentalne politike formulira.

Peterburg 28. aprila. „Pravitelstveni Vestnik“ poroča: Velika knozna Nikolaj in Mihael sta bila imenovana za feldmaršala. Veliki knez Nikolaj je bil zaradi zdravja domov poklican, na njegovem mestu prevzame general Totleben glavno poveljništvo in Nepokojšički ostane generalštabski šef.

London 28. aprila. Reuterjev bureau poroča iz Carigrada: Vstaši so iznenada napali ruski tabor pri Filipoplji, vzeli štiri kanone in tisoč Rusov ujeli. Pomaki iz Razluka so požgali deset bolgarskih vasi in marširajo na Samakov.

O položnji.

Dunajska nedeljska „N. Fr. Pr.“ ima iz Carigrada telegram, ki bi važen in pomenljiv bil, ako se bode potrdilo, da je resničen. Poroča se namreč temu listu, da so razprave mej Rusijo in Anglijo zavoljo tega, da se umakne ruska vojska do Adrianopolja in angleška flota do Dardanel, dober uspeh imele; dokumenti se bodo kmalu podpisali.

To bi bila tedaj srečno zopet ena vest, katera nekaj upanja za mir vzbujala. Ali kdo more trditi, da nas jutri telegraf uže s protivno vestjo ne iznenadi. Sumljivo je uže to, da denašnji telegrami popolnem molče o kakem napredku rusko-angleških dogovorov.

Premisleka vreden je dunajsk dopis ruskega „Golosa“, ki priporoča, naj Rusija žrtvovaje nekoliko svojega samoljublja z Anglijo pogodi se, ker na Avstrijo nij varno računati, potem ko se bode angleško-ruska vojska začela. Za prihodnost Slovanstva in Rusije se zdi dopisniku bolje, če se zdaj le reforme na Balkanu dosežejo, a z Anglijo mir ohrani, da ne bode magjarsk in še nek drugi Rusom in Slovanom neprijazen duh prevladal preveč globoko na Balkan. — Res je videti, da Andrassyjevi listi nekako želé angleško ruske vojske v upanji, da bodo v kalnej vodi ribe lovili.

Tudi fanatična vstaja Mohamedanov v Bolgariji svetuje, kakor je videti, Rusom narediti mir, če je le mogoče in strinljivo s častjo ruskega imena. Čeravno so namreč angleška in turška poročila o tej vstaji in njenej razširjenosti gotovo pretirana; čeravno je neumno misliti, da bodo neredne vstaške čete razdivjanih Mohamedanov zmagale ali resno oškodovale ono rusko vojsko, ki je ob

tla vrgla in po večini polovila redno turško armado, vendar je to novo krviprolivanje in pustošenje v Bolgariji obžalovanja vredno. Slovanstvo je velikansk temelj za svojo boljšo večjo bodočnost stotilo, a celega poslopja svoje bodočnosti v očigled zdanje občne sovražnosti valjda ne bode moglo še precej zdaj zidati, temuč kadar se zopet bolj utrdi in razvije — pojde dalje.

Bosna in Avstrija.

Iz poročil, katera so iz Carigrada 19. t. m. došla bilo je vprašanje v posednji Bosne in Hercegovine od strani Avstrije one dni vendar res stavljeno. Dopisnik „N. Fr. Pr.“ iz Carigrada piše v tem sledeče:

Turški časopis „Bassiret“, ki je v ozke zvezi z vlado, poroča včeraj (18) da je dunajska vlada od porte zahtevala dovoljenja, da zasede Bosno in Hercegovino. Naslanja se pri tem na to, da mora zdaj, ko je vojna penehala, Avstrija onih 200.000 begunov, katere mora sama uzdržavati, iz državnega zaklada, v njihovo domovino nazaj poslati. Bassiretovo poročilo je sicer blo oficijalno zanikano, a kljubu tem je in ostane njegovo poročilo resnično. Avstrijsko ogerska vlada svoje zahtevanje o zasednji sledeče utemeljuje:

1. Beguni bosenski morajo v svojej domovini varni biti, osobno in na svojem premoženji. To se pa le na ta način lehko zgodi, ako Avstrija zasede omenjeni deželi.

2. Angleško brodovje, katero je pred Carigradom, tudi to zasedenje opravičuje.

3. Zato, ker bode Avstrija od Rusije v korist Turškej morebiti primerno predruženje san-štefanske nagodbe doseglja.

Da bi pa zraven Bosne in Hercegovine

Listek.

Leon Brossy.

(Povest, peslovenil Fr. Kr.)

Četrto poglavje.

(Dalje.)

„Veselim se, da si s Karlo govoril, za vaju oba je dobro,“ reče Jola, „tudi se radujem, da bode postala moja prava sestra, kakoršna je do sedaj le v mojem srcu bila. Njeno življenje na pristavi je bilo žalostno, nikoli nij bila gotova pred zalezljivcem, želim, da bi kmalo pod tvojo streho v zavetji prebivala.“ — „Zahvalim se ti, ljuba sestra; tvoje privoljenje mi dobro dé.“ — „Bojim se le, da jej bo nevarnost pretila, ko tebe ne bode tu,“ nadaljevala je Jola, „ta-le Karnar in njeni oče — ki je toliko njen oče, kakor moj — imata slabe naklepe z njo.“ — „To sem si uže vse mislil, pa kaj mi je storiti?”

Hočem-li pustiti lov na meljinah in se zopet z Moratinom bojevati začeti? Menim, da ga bodem z lepimi besedami in z denarjem prepovobil, kakor sem tudi začel. Ako se pa Karli le najmanjša krivica zgodi, bodem najel vse moje ribiče, in z njimi brez podpore gosposke te dva hudobneža kaznoval.“ — „No, upati hočeva, da se vse dobro izide. Skušala bodem, ko tebe ne bo doma, Karlo zmirom pri sebi imeti, ker tukaj je bolj varna.“ — „Tudi zato se ti zahvalim, ljuba sestra, in Karlo popolnem tvojemu varstvu izročim.“

Odtrgal se je iz sestrih rok in šel v svojo sobo. Jola je slišala, kako je razmetaval, gotovo je kaj iskal. Kmalo se je vrnil s plaščem, nožem in družimi potrebnimi rečmi za pot na meljine. „Kaj uže tako zgodaj greš?“ vpraša ga sestra, ko je vzel košek z jedmi.“ — „Da, moji ljudje me gotovo uže pričakujejo. Pred solnčnim zahodom odrinemo, in sedaj se uže mračni. Nepozabi takoj na pristavo

iti, Karla te uže čaka in meni je vse na tem ležeče, da jo varuješ. Dober večer, ljuba sestra!“

To rekoč objame in poljubi sestro še enkrat in jej obljubivši, da se vrne čez dva dni gotovo, ako še prej ne, zapusti kočjo. Jola zre za njim, dokler jej ne zgine izpred očíj, potem se pa obrne in zapre duri. Čudne misli jej brodi po glavi.

Ženitev njenega brata jej je prvič obudila misel, da bode potem sama na svetu; nikakor pa nij godrnjala, da bode mesto nje druga njemu ljubša in dražja — ravno nasproti, še veselila se je tolike sreče ljubečih, kakor bi bilo njo to radovalo. Pa zrla je tudi v prihodnost. Bo-li njo kdo tako ljubil, kakor njen brat Karlo? — Ta misel jej je brodila po glavi, ko je duri zaprla in šla proti pristavi.

Peto poglavje.

Brossy je hitel, zapustivši hišo poleg

Avstrija mislila tudi Albanijo zasesti, to se ne potrjuje.

Andrassyjevo zahtevanje je porto jako osupnilo, ter se o tej stvari Turška neče natančneje razgovarjati. Grof Zichy je včeraj, po avdijenci pri sultanu, k zaroki svojega sina v Pešto odpotoval. To potovanje v tako važnem trenutju se vsem čudno dozdeva. Tako dopisnik turkoljubne dunajske „N. Fr. P.“ — ki je velika protivnica zasedenja Bosne in Hercegovine.

Nedeljska „N. Fr. P.“ v prvem članku obravnava vprašanje zasedenja Bosne od avstrijske strani in — čudno! — ona je zdaj tega mnenja, da morejo skoro priti take prilike ko bode tudi ona odobrvala to zasedenje. To seve, da judovski organ našega velikonemštva samo zaradi tega zagovarja eventualno okupacijo Bosne namreč kadar nastane rusko-angleška vojska, da ne bi Srbija in Črnagora združili se in zavladali na jugu. Torej sovražna do Slovanov zdaj hoče Bosno zasesti ravno tako, kakor se je malo prej iz sovraštva in strahu pred pomnoženjem slovanskega elementa protivila iste okupaciji. To je zdrava politika?

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 29. aprila.

Jutri se odpre **državni zbor** in ogerski zbor. Oba najdeta situvacijo kakor sta jo pred prazniki pustila, le v ogerskem zboru je nova stranka „zjedinjene opozicije“ osnovala se.

Vnanje države.

Rusi so prošli petek vse teške kanone za obleganje iz Bjanice pri Gjurgjevem v Ruščuk prepeljali; to trdnjavo so velikom utruili. Iz San Štefano došel je ukaz na rusko vojno poveljništvo na rumunskem, da mora biti most, kateri uže več časa delajo pri Skulenem, v desetih dnevih gotov.

Rumunski knez se baje brani narediti zvezo z Rusijo glede kake okupacije. Knez in njegova vlada se hoče iz Bukurešta v Krajovo preseliti. Vojni minister priprave dela, da bi se rumunska vojska do 80 000 mož pomnožila. V Rumuniji vlada zdaj Rusom sovražen duh.

Iz **Rima** se piše, da je bil 14. t. m. v Marinu italijansk tabor, na katerem je predsedoval Garibaldijev sin. Govorilo se je o tem, da mora Italija Trentino in Trst od Avstrije odcepiti in sebi pridružiti. Zabavljali so na Avstrijo.

V **Parizu** se v sredo formalno odpre svetovna razstava. Vendar še niso vse priprave dodelane.

Nemška „Nordd. Allg. Ztg.“ piše zaradi tega, ker Angleži pripravljajo veliko floto v baltiško morje, da ta ne bode imela Rusov skoro kje prijeti razen kake malo slavne blokade. Ali to angleško poslanje flote v morje, kjer so tudi nevtraln (t. j. nemški) interesi, nareja položenje mnogo bolj komplicirano...

Dopisi.

Iz Celovca 28. aprila. [Izv. dopis.] Z veseljem pozdravljali smo čin naše slavne družbe sv. Mohora, slišavši, da je kupila veliko in prostorno hišo na trgu Benediktinskem za 27.000 gld. Nijsem popolnem verjel, zagadatelj tudi nijsem hotel brzo vam naznaniti, a prepričal sem se iz gotovega vira, da hiša je kupljena v istini in o sv. Mihelu prične svoje tako blagoslovljeno delo v svojem splotji, kjer ne bode samo tiskarnica, ampak timveč tudi bukvozeznica, s katerim bode si zopet družba mnogo pridobila.

Prihranilo se je baje 13.000 gld., od katerih se je koj plačalo 10.000 gld. za hišo in drugi 3000 gld. morali so se pa za stroške obdržati, ostalo pa se bode pozneje izplačalo.

Da se je toliko prihranilo, hvalo je le izreči največ g. vodji Goletu, ki je dobro gospodaril, da je, kar je on vodstvo prevzel, ta denar le pri tiskarnici prigospodaril; potem marljivemu g. A. Einspielerju, velikemu žrtvovalcu za narod slovenski in vsem drugim delavnim odbornikom. Zelo važno in hvale vredno je to podvzetje, kajti s tem dobilo bo društvo še mnogo več spoštovanja in vpliva do svojih vernih Slovencev, posebno za naše koroške Slovence, kateri hvala Bogu, kolikor sem prepričan, vsaj to tja in sem berejo, ter tako se vadijo spoznavati našo pravo slovensčino, katerim je tu na deželi večinom še deveta briga. Žalostno je res tu pri nas, ako človek na deželo pride, prepričavši se, kako zaspani so tu ljudje, nepodučeni še ceniti svoj materinski jezik, jedino zadržuje jih še tja in sem družba sv. Mohora, da nekateri se s tem bukvam seznanevajo bolj domače stvari.

Natančneje izvedeli bode te tako od sl. odbora, katerih podvzetje naj nam bode sreča mila.

Iz Novega mesta 25. aprila [Izv. dopis.] Pred nekaj leti so se po vseh krajih naše domovine jele kazati na dan tako zvane „požarne straže“. Glavno mesto naše dolenijske strani tudi nij zaostalo za drugimi, tudi Novo mesto je bilo obdarjeno s tem darom. Naprav-

ljali so se koncerti, soareje, kegljalo se na dobitke — vse to v povzdigo tega novorojenega deteta. Pa to dete nam vendar nij dobro storilo. Pozabilo je tal, na katerih je vzraslo; organizovalo se je nemško — in kaj čuda, da je začelo na zadnje tudi politikovati nemškutarsko in sovražiti domačo, slovensko stvar. Sedaj pa naj pride ogenj (kar Bog obvaruj); ti brambovci se bodo spravili gasiti in zraven poveljevali vse v tujem jeziku, jih bode li razumelo ljudstvo, ki bode gotovo več pomagalo zraven, kakor ti vsi? — Ali ne bodo drugi sem, drugi tje tekali, nobeden na pravo stran, ker bodo ti pionirji tujega Germanstva s svojo nemško komando vse zbegali in zmedli. Se ve da za parado se uže gasi in skače po strehah — naj bo poveljništvo kakoršno hoče. Mi ne zaupamo toliko poveljniškemu talentu njih matadorjev, ker do sedaj še nijsmo imeli prilike spoznati jih pri ognju, da bi mogli red vzdržati pri kakem požaru, v tujem jeziku poveljevaje. Če nas pa kakega lepega dne iznenadijo — potem seveda si bomo trkali na prsi. Mi le sodimo po tem „ut figura docet“. Veliko raje bomo verjeli, če nam bo kdo zagotavljal, da znajo ti brambovci n. pr. dobro plesati na komando, ali pa že jo gasiti z obilno pijačo, in drugi dan po plesu po mestu kričati, kajti to smo uže sami doživeli v letošnjem dolgem predpustu. Tudi ne bodemo neverni Tomaži, če nam kdo drugi spet poreče, da je glava te brambe mož oportunitetne politike, da je sedaj narodnjak, sedaj nemškutar, kakor „bolje kaže“. Da, da, vse to bomo radi verjeli! Kaj primorejo s svojo politiko ti čudni patroni, pokazali so nam posebno jasno zadnji dnevi. Umrl jim je njihov častnik, duša vse straže, ki jih je navadil, kar znajo. Slovenski pevci so bili naprošeni, naj mu zapoje nadgrobnico. Ti so se seveda vdali in začeli vaditi se, uže iz humanosti. Pa peli bi bili slovenske pesmi. A da bi taki Germani svojemu udu tako onečastenje pripustili, da bi se slovenski pelo, tega ne. V enajstj uri je tedaj pevcem došel ukaz, naj se na grobu poje le nemški. Pa ti se zopet nijso dali tako slepiti — peli nijso ne takó, ne drugače, tiho je bilo. Prijatelj pa, ki mi je to pravil, je dejal: to je politika nad grobovi.

Iz Gornjega grada 25. aprila. [Izv. dop.] Navadno so napravili vsako leto tukajšnji posestniki na veliko nedeljo izlet v

obrežja in dospel kmalu do obrežja, kjer je stalo ladijevje potapljavcev. Bilo je deset do dvanajst ladij razne velikosti in podobe. Na nekaterih so bila razpeta jadra. Večidel so bile majhene kajite na ladijah, v katerih so se ribiči slačili in oblačili ter spali; zraven tega pa so bili še prostori za vesljavce. Na vseh ladijah je bil hrup pred odhodom, vse je bilo tako lepo, kakor nam Robert od beneških ribičev pripoveduje. Žene in otroci ribičev so se na obrežji zbrali, da vidijo može in očete odpejati se. Može so se menili s svojimi ženami in hčeramí, otroci so se na obrežji igrali in deklice so hodile s svojimi ljubimi sem ter tja, poslavljaje se od njih. Vsi ribiči so bili pod poveljništvom našega junaka, ki je dobiček ali izgubo pri tem delu prevzel. Kakor mlad je še bil, so ga vsi v okolici še spoštovali, kajti on je znal porabiti svoje vednosti, in je bil zavoljo mnogih dokazov žrtovanja do bližnjega v občé ljubljén, kajti on je le za

njihov blagor, ne za svoj dobiček skrbel. — Vsi so prišleca z veselim krikom sprejeli, vse se je gnetilo okrog njega, ko je k svojej ladiji šel, v katerej je dremal star sivoglav ribič z dolgo rujavo brado, da bi se odškodoval, ker bode po noči moral čuti.

„No, Kayetano,“ dè naš junak, „pokličí Dotyja in druge, da odrinemo. Je uže vse pripravljeno?“ — „Da, sennor mio,“ reče stari ribič, se vzdigne in si mane oči, „hočemo prižgati?“ — „Da.“ — Kayetano prižge svetilnico, ter jo potegne vrh jarbole, potem pa odveže čoln. Sedaj dospéjo tudi može, po katere je Brossy poslal in stavec odrine. „Dobro srečo, sennor Brossy,“ je klicalo pri odhodu na obrežji mlado in staro: „Srečen prihod!“

Naš junak je odzdravil s tisto prijaznostjo, in ladije so, z njegovo na čelu začele jadрати. Bil je tu prelep razgled.

„Žal mi je, da nij veter bolj ugoden,“ reče

naš junak, „celo noč bomo potrebovali, da se pripeljemo do najbolj oddaljenih klečet z biseri, ako se zrak ne spremeni.“ — „Nič ne dé“ mu odvrne Kayetano, „hočemo biti hvaležni, da imamo v družih rečeh srečo. Okolo devetih bo sijala luna in to prelepo noč v prijetni družbi in pri nekoliko kozarcih žganja, ki nas bo grel, je vse, kar potrebujemo.“

Po kratkej vožnji poleg obrežja je prišijala luna, kar je ribiče jako veselilo. Pelí so in se kratkočasili. Le eden je bil otožen in zamišljen, namreč Leon Brossy. Veliko jih je bilo dovolj pametnih, da so šli v kajite in pospali. Teh je bilo kmalu polovica, mej tem ko je druga polovica morala vesljati. Straže so se po stari mornarski navadi vrstile, kajti noč je od vsakega zahtevala svoj del.

Šesto poglavje.

Koj po solnčnem izhodu so vrgli mačke v morje, kajti bili so na severnem delu klečet.

bližnji kraj. To se je tudi letos zgodilo; akoravno nam je hotel deževni Pluvius malo to veselje braniti, vendar se nismo ustrašili kot sinovi slovenskih planin. Pot je šla v Ljubno. Tukaj je bila zabava zelo živalna, čeravno je nam i tu Pluvius veselje okrajšati hotel. Pili smo razveseljavajoče kapljice vinske trte, pa tudi Gambriususu, smo čast dajali, zakrožili smo kako slovensko narodno, z eno besedo, prav dobre volje smo bili.

Drugi dan nas je še večje veselje čakalo. Naši dijaki različnega poklica so napravili ples zvezan s slovensko igro: „V Ljubljano jo dajmo“. Vse točke programa so se redno vršile, igralo se je izvrstno, kar se posebno gospodičnam zahvaliti imamo, katere se tako dobre bile in naloge te igre prevzele. Tudi dijaki so izvrstno igrali, posebno za omeniti je D — č.

Po igri se je začel ples, pri katerem se je udeležil vsak, bodi si star ali mlad, in je trajal do belega dneva. Akoravno je zelo grdo vreme bilo, vendar so prijatelji slovenskih veselic od dalnih krajev primahali.

Iz Barke 25. aprila [Izv. dopis.] Uže dve leti imeli smo zaporedoma slabe letine, ker so neusmiljeno razsajali elementi narurni po polji našega težaka. Za hudo, jako ostro zimo, došla nam je mila spomlad, katere se veseli vsakdo star ali mlad, ki le pod milim solncem prebiva. Sadno drevje je okinčano s prekrasnim cvetjem, vreme je ugodno, tako da bolj ne more biti, za ovesti. Polje katero je neizrečeno težko za obdelovati v tem brdatem kraju, je uže večji del obdelano in obsejano od roke pridnega kmeta; tako vendar pričakuje s polno nado obilne letine, da bode zamašil ljuknice, katere je naredil v dveh preteklih slabih letih. Za živinorejo je kaj ugodno, kajti nahajajo se pri nas sladke paše.

Zato je leta 1874 pri rztavi v Gorici dobil tukajšnji posestnik Jarnej Prelec lepo, leto staro junico marijahoferskega plemena. Oteletila se je prvokrat letos na sv. Jurja dan; tele 3 ure po tem, ko je svitlobo tega sveta zagledalo, tehtalo je uže 52 kilogramov. Tej na sv. Jurij rojeni junici ji je oče „Švica“ čiste krvi, kojega je podelilo slavno c. kr. kmetijsko društvo v Gorici pred letom. Za to skazano dobroto so pa Barčani z okolico vred jako hvaležni slavnemu društvu in vsem onim gospodom, kateri so pripomogli do tako zlahtnega živinskega plemena.

Hitro so se ribiči vzdignili in šli na delo; po tapljavni kameni in koški so pripravljani in vsak ribič ima opraviti.

Premoženje bisernika je dober čoln, hitrost v plavanji in močna konstitucija. Njegovo orodje je: kamen da ga potopi, košek v kojega nabira bisere v školjkah in oster nož, koji ga varuje pred morskimi volkovi, kateri žive v teh vodah. Oboje, kameni in koški so privezani na ladijo. Največji obrok potapljalca pod vodo je ena minuta. Tudi se zgodi, da močni možje dve do tri minute pod vodo ostanejo, a to je zdravju škodljivo, ker jim v tacih slučajih teče iz nosa, ust in še celo iz očij kri. Pri najmočnejšem uniči potapljanje v kratkem času truplo in mu nakoplje bolezen, ako nij posebno previden. Kar se tiče biserov, od kojih se edino ti ljudje žive, leže raztreseni v školjkah po dnu morja, tako, da se najde v tisočih takih školjkah le en biser. Ako je resnično mnenje, da se biser le iz rane ali bolezni v

Iz Dunaja 28. aprila [Izv. dop.] Nemčija posreduje za mir mej kabinetu, ki mislijo, da sega sanštefanska nagodba v njihovo interesno okrožje. Njen trud, za ohranjenje prijateljstva mej Rusko in Avstrijsko, kaže črez dalje več vspeha. Kajti Avstrija, katerej se kaže Ruská toliko vdana, da njene zahteve, tičoče se raznih točk sanštefanske nagodbe, rada izpolnjuje, — nema uzroka, Ruskej protiviti. Drugače je s posredovanjem Nemčije, katerej je zdaj tudi Italija pristopila, na Angleškem. Anglija ne misli odkrito. Posredovanje nemško jej je jako odveč. Britanska vlada, govoreča v eno sapo v evropskih interesih, ne uvidi, da kdor nepozvano tuje blago in imetje hoče varovati, ali se celo za njegovo varstvo boriti, vzbuja sum lastnikov tega imetja. — da si ga bi kasneje sam prisvojil. Angleškej ne veruje niti berlinski niti dunajski kabinet, kajti trezni so dosta, da vidijo, da se pravi, prepir pričeti z Rusko, toliko, kakor: Angležem s prosto roko kostanj iz ognja pobirati, — kar bi se smelo posebno o Avstriji trditi, ako bi se bila le ta dala po angleškem sireninem petji izvabiti. Grof Andrassy, kateri more v svojej iztočnej politiki dolgo vrsto napak zabilježiti, nij se dal, ali se nij smel dati izvabiti.

Se ve da bi Angležem močno po godu bilo, ako bi se jim bilo posrečilo, katero kontinentalno velesilo za se pridobiti, katera bi se za njene indijske interese borila. Angleška stoji osamljena, in kar je hotela, to je skoro dosegla, — vojno z Rusijo, — ker kakor stvari zdaj mej Londonom in Peterburgom stojijo, je pač težko na mir misliti. Tudi Gorčakov izrazil se je baje proti angleškemu obrstu Wellesleyu, da ne upa več na možnost, da bi se mir ohranil.

Domače stvari.

— (Predstavljanja pri novem c. kr. deželnem načelniku) g. Kalini so se zadnje nedeljo nadaljevala. Na vrsti so bili učitelji raznih šol. Novi deželni načelnik jim je naglašal, naj odgojajo dobre avstrijske državljane v duhu pomirljivosti in svesti, da imati obe narodnosti, slovenska in nemška v deželi dovolj prostora druga poleg druge.

— (Dr. Josip Kersnik) je od deželnega odbora imenovan za sekundarija v ljubljanskej bólnici.

— (Dr. Jan. Šifrer), c. k. nadlečnik v tukajšnji vojaškej bólnici, imenovan je za

školkji naredi, bi jih gotovo ne bilo toliko praznih.

Redko se najde velik lep biser, srednje baže in vrednosti se pa pogosto nahajajo. Najlepši so prišli v Evropo in nekateri najkrasnejši biseri, koji se nahajajo v posestvu glavarjev starega sveta, so iz Kalifornije. Dokazano je, da se je iskanje biserov v zalivu, v času v kojem se naša povest godi, najbolj izplačalo, in da je potem bolj in bolj pojemati jelo.

Brossy je po leti od nekaterih Indijancev čul, da se lahko, ako se školjka rani, od vsake biser dobi. To je tudi poskusil, a zmotil se je, kajti imel je le skažene školjke mesto zaželjenih biserov.

Brossy je vsa dela opravljal, da bi lov pomnožil. Prva kletet je bila kmalu prazna, torej so odjadrani nekaj milj naprej k drugej. Tu so zajutrkovali. Nekaj ur delovanja je bilo zadosti. Odpočiti so se morali. Jako čuden je

polkovega zdravnika, a ostane v tukajšnji garnizijskej bólnici.

— (Iz Ptuj) se nam piše: Dne 19. novembra p. l. smo pokopali tu prošta Vošnjaka in denes vam imam zopet žalostno novico naznanjati, namreč: pokosila je smrt tukajšnjega zelo čislaneza za mili naš slovenski narod jako vnetega gosp. Kranerja, kateri je tu službo vikarja opravljal. Bodi mu zemljica lahka!

— (22. redni občni zbor) ljubljanske denarne obrtnijske pomočne družbe, vpisane z omejenim poroštvom, je začel predsednik g. Janez Nep. Horak 28. t. m. sè sledečim ogovorom: „Čestita skupščina! Denarno društvo v pomoč obrtnikom ima denes svoj 22. redni občni zbor. Iz gospodarstvenega izkaza, ki je pridejan letnemu poročilu, razvidno je da je denarno društvo v pomoč obrtnikom kljubu slabe kupčije in pomanjkanja denarjev vendar zadnje leto občevalo z 361.902 gold., in akoravno so mu tudi udje odpovedali 5844 gold. vloznine, katera se jim je tudi izplačala, ker, kakor je sploh znano, kapital za obrtnijo bolj in bolj gine. Društvenikov je z začetkom leta 1877 bilo 348, pristopilo jih je 16, tedaj je vseh vkup 364; izstopilo in umrlo jih je 20, tedaj jih je konec leta 1877 še 344. Kakor je čestitej skupščini znano, se je to društvo ustanovilo leta 1856, in sicer z namenom, da bi manjšim obrtnikom po nizkej ceni pripravljalo denarja, da bi jih varovalo obrtnikov ter jih napeljevalo k varčnosti. Obrtniki bolj in bolj hrepene po samosvojnosti, pa kaj pomaga delavna moč in vednost, ako pa za obrtnijo nij potrebne kapitala? Denarna društva v pomoč obrtnikom so tedaj podpora, velikokrat celo zadnji up, na katerega se obrtnik posebno s premakljivim posestvom naslanja. Obžalovati je, da bode zaradi nakladanja prevelikih davkov mnogo denarnih pomočnih društev moralo jenjati, ker ne morejo pridobiti si toliko, da bi mogli plačevati pridobnine, dohodnine in druge davščine toliko, kolikor davkarije od njih tirjajo. Ker tedaj naše društvo, katero je pred nekoliko leti moralo plačevati 2434 gold., sedaj pa bi moralo odrajtovati pridobnine, dohodnine in sploh davščine 3000 gold., kar ne more prislužiti, tedaj tudi ne more plačevati, ne pričakujemo družega, kakor to, da bode moglo naše društvo, ki uže 22 let dela na korist obrtnikom, jenjati in likvidirati. Pritožili smo se zaradi preobkladanja z davki pri slavnem oskrbovalnem sodišči na Dunaji, rekši, da si

je bil ta prizor. Nič živega nij bilo na obrežji, le peščena, nerodovitna tla so se vzdigovala. Bolj v daljavi so bile pa zmiraj višje gore, prav malo obraščene. Vse je bilo kakor zapuščeno, razen gibanja morja. Le sedaj pa sedaj je kaka divja koza skočila z ene skale na drugo, ali je prišel iz gor veliki orel in se vsedel na vrh kakega strmega hriba.

Jutranje delo se je našim ribičem kaj dobro obneslo, ladije so se topile pod težo školjk in vsi so se veselili. Mej tem, ko so stari ribiči molčé in resno svoja dela opravljali, so se mladeniči razveseljevali in norčevali. Maogim je bilo to delo še novo, tresli so se, ko so prišli iz vode nekaj časa po vsem truplu, kajti malo slučajev je v našem življenji, ki bi bili tako nemirni kakor ravno od potapljalcev.

(Dalje prih.)

